

Tichý vetrík pofukuje, drobná rosa padá

♩ = 116

Ti - chý vet - rík po - fu - ku - je, drob - ná ro - sa pa - -

dá, po - vedz - že mi mo - ja mi - lá, či ty mňa máš ra - da,

po - vedz, mi - lá, či ma ľú - biš, hej, a či ma máš ra -

da, či tá na - ša sta - ro - dáv - na lás - ka bu - de stá - la.

2. Pred našima oblôčkami studňa murovaná,
pri nej stojí moja milá veľmeľ uplakaná,
[:čože plačeš a nariekaš, hej, či ťa hlávka bolí,
a či ťa len tá sloboda, tak velice morí.:]

3. Rozpomeň sa moja milá, keď som k vám chodieval,
keď som na ten váš oblôčik tak tíško klopal,
[:otvor milá otvor dverká, hej, pre Boha ťa prosím,
lebo ťa ja od malička v mojom srdci nosím.:]